

РЕШЕНИЕ

№ 6679

гр. София, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Яна Борисова Въззивно гражданско дело № 20221100508694 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 7313 от 29.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 61029, по описа на СРС за 2021 г., е отхвърлен предявеният от А. Р. иск с правно основание чл.439 от ГПК срещу „Топлофикация София“ ЕАД за признаване на установено, че не дължи на дружеството сума в размер на 2475,70 лв., представляваща главница за топлинна енергия за периода м.10.2011 г. до м.04.2014 г., за които е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д.№ 57788/2014 г. на СРС, 73 състав, като ищцата е осъдена да заплати в полза на ответника разноски в размер на 100 лв.

Производството по настоящото дело е образувано по повод подадена въззивна жалба от А. Р. против решението в неговата цялост. Жалбоподателката излага оплаквания за неправилност на решението. Сочи, че неправилно съдът приел, че давността била прекъсната с наложена на 26.08.2020 г. възбрана, тъй като молбата, подадена от вискателя била нередовна, а именно не съдържа конкретно посочено имущество, което да бъде запорирано. Действия на ЧСИ срещу несеквестируемо имущество били незаконосъобразни и не прекъсвали давността.

В срока за отговор е постъпил такъв от въззиваемия, с който оспорва въззивната жалба, като моли същата да бъде оставена без уважение, а решението да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства

и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Съдът намира, че решението е и правилно, като споделя мотивите, изложени от първоинстанционния съд, поради което и препраща към тях на основание чл.272 от ГПК.

С оглед изложените във въззивната жалба оплаквания, следва да се посочи и следното:

Изпълнително дело № 1075 по описа на ЧСИ С.Х. за 2020 г. е образувано по повод молба, подадена от вискателя „Топлофикация София“ ЕАД, към която е приложен изпълнителен лист, издаден на 06.03.2020 г. по ч.гр.д.№ 57788 от 2014 г. по описа на СРС, въз основа на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, влязла в сила на 04.12.2015 г. – датата на която е постановено по реда на чл.238 от ГПК решение по гр.д. № 21612 по описа на СРС за 2012 г. за уважаване на предявения по реда на чл.422 от ГПК иск на „Топлофикация София“ ЕАД. В молбата за образуване на изпълнителното дело изрично вискателят е възложил на съдебния изпълнител по чл.18, ал.1 от ЗЧСИ проучване на имущественото състояние на длъжника. В изпълнение на възложеното съдебният изпълнител е предприел действия по издирване на имущество, притежавано от длъжника, като е установил такова – притежаван от длъжника недвижим имот, поради което е наложил възбрана на 26.08.2020 г. Неоснователни са оплакванията на въззивницата, че в молбата за образуване не било посочено конкретно имущество, след като както вече бе посочено – вискателят е възложил на съдебния изпълнител правомощия по издирване на имущество и предприемане на изпълнителни действия. Неоснователно и бланкетно е оплакването, че действието на съдебния изпълнител било незаконосъобразно срещу несеквестируемо имущество. По делото няма никакви твърдения или данни този недвижим имот, макар да е жилище, да е несеквестируемо жилище по смисъла на чл.444,т.7 от ГПК /жилището на длъжника, ако той и никой от членовете на семейството му, с които живее заедно, нямат друго жилище, независимо от това, дали длъжникът живее в него; ако жилището надхвърля жилищните нужди на длъжника и членовете на семейството му, определени с наредба на Министерския съвет, надвишаващата част от него се продава, ако са налице условията по чл. 39, ал. 2 от Закона за собствеността/. Но дори и да беше несеквестируем възбраненият недвижим, имот, отново оплакванията на въззивника биха били неоснователни. Това е така, тъй като съгласно т.1 от Тълкувателно решение от 26.06.2015 г. по т.д.№ 2 от 2013 г. несеквестируемостта на непотребимите вещи, /каквото е и жилището/ е забрана за тяхното осребряване, но налагането на заповед или възбрана върху

тях обаче е допустимо, тъй като запорът/възбраната ги задържа в патримониума на длъжника – налагането на запор или възбрана върху вещи не е несъвместимо с несеквестрируемостта и в този смисъл не я нарушава.

Извън тези оплаквания не са изложени никакви други, касаещи правилността на решението, поради което и с оглед правомощията на въззивния съд по смисъла на чл.269 от ГПК, решението като правилно следва изцяло да бъде потвърдено.

С оглед неоснователността на подадената въззивна жалба, право на разноски има въззиваемата страна. „Топлофикация София“ ЕАД е поискала присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.78,ал.8 от ГПК в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Съдът намира, че предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото, фактът, че не са събирани никакви доказателства пред въззивна инстанция, неявяването на представител на „Топлофикация София“ ЕАД в откритото съдебно заседание и с оглед депозирането само на два документа в рамките на проведеното въззивно производство – отговор на въззивна жалба и молба за разглеждане на дело в отсъствие на представител с идентично съдържание на отговори и молби, подавани по множество други дела с участието на ищеца, следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 50 лв.

Такава мотивиран, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 7313 от 29.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 61029, по описа на СРС за 2021 г., 35 състав.

ОСЪЖДА А. М. Р., ЕГН: ***** да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК: ***** сума в размер на 50 лв. – разноски за юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл.280,ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____